

Arrest

**nr. 34 768 van 25 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 9 juni 2009 het Rijk binnenkwam, diende op 10 juni 2009 een asielverzoek in. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker reeds op 29 juli 2008 in Malta werd aangetroffen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzocht op 1 juli 2009, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Maltese autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.3. Op 18 juli 2009 verklaarden de bevoegde Maltese autoriteiten zich, op basis van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG, akkoord met de overname van verzoeker.

1.4. Op 7 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Maltese autoriteiten toekomt, met toepassing van art 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c en 20.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 10/06/2009 blijkt dat betrokkene op 29/07/2008 op Malta een asielaanvraag heeft ingediend. Op 01/07/2009 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Maltese autoriteiten verstuurd. Op 18/07/2009 stuurden de Maltese autoriteiten een akkoord tot terugname.

Betrokkene verklaart op 01/03/2008 vanuit Mogadishu via Ethiopië, Soedan en Libië naar Malta te zijn gereisd. Hij beweert op Malta te zijn gebleven van 29/07/2008 tot 25/04/2009. Hij verklaart op 25/04/2009 Malta te hebben verlaten.

Betrokkene heeft Malta vrijwillig verlaten en is via Italië naar België gekomen waar hij asiel aanvraag op 10/06/2009.

Gevraagd naar specifieke elementen waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene dat hij een vriendin heeft in België, (M. M.). Deze persoon te geen familielid en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2i van de Verordening.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België.

Betrokkene verklaart een zus te hebben die in het Verenigd Koninkrijk woont en een tante die in Zweden verblijft. De aangehaalde familieleden zijn meerderjarig en behoren niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. De afhankelijkheid van betrokkene van de hulp (financieel, medisch...) van deze familieleden is niet bewezen.

Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Maltese autoriteiten. (...)"

1.5. Op 7 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.6. Verzoeker diende op 9 september 2009 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest nummer 31 399 van 10 september 2009 werd het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad verworpen.

1.8. Op 16 september 2009 heeft verzoeker het grondgebied verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van “de onderzoeksverplichting”. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing niets wordt vermeld aangaande zijn verklaringen dat hij in Malta gedurende zes maanden van zijn vrijheid werd beroofd en dat hij een positieve asielsbeslissing zou gekregen hebben. Hij benadrukt dat de vraag of hij nu al dan niet werd erkend als vluchteling in Malta onderzocht diende te worden alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Er dient evenwel te worden geduïd dat in de bestreden beslissing expliciet is aangegeven dat de Maltese autoriteiten het terugnameverzoek met betrekking tot verzoeker hebben ingewilligd op basis van artikel 16.1.c van de verordening 343/2003/EG. Deze bepaling voorziet dat het land waar het asielsverzoek van een vreemdeling “in behandeling is” deze vreemdeling dient terug te nemen indien hij zich in een andere lidstaat ophoudt zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat het bestuur niet zou geïnformeerd zijn aangaande zijn juiste status. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat in een beslissing toelichtingen dienen verstrekt te worden met betrekking tot gegevens die niet relevant zijn voor deze beslissing. Het feit dat verzoeker beweert gedurende zes maanden in een gevangenis te hebben verbleven is zonder enig belang bij de vaststelling van het land dat bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, zodat dit gegeven niet diende besproken te worden in de bestreden beslissing. De Raad merkt voorts op dat de juridische en feitelijke overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen gelezen worden. Verzoeker kon bijgevolg de redenen kennen die het bestuur ertoe brachten te besluiten dat de Maltese autoriteiten bevoegd waren om zijn asielaanvraag te behandelen. Tevens blijkt, uit het door verweerder neergelegde administratief dossier, dat deze beslissing op een zorgvuldige wijze werd voorbereid en gestoeld is op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Een schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de “onderzoeksverplichting” of enige vorm van machtsoverschrijding wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de artikelen 2.i, 3.2. en 15 van de verordening 343/2003/EG, van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat deze bepalingen geschonden zijn omdat hij niet gehoord werd aangaande zijn relatie met een in België verblijvende vriendin, dat hieromtrent geen zorgvuldig onderzoek gevoerd werd en dat niet werd weerlegd dat zijn relatie met deze vrouw een duurzaam karakter heeft. In zijn repliekmemoirie stelt hij voorts ook dat het bestuur zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding

De Raad kan slechts opmerken dat verzoeker op 19 juni 2009 gehoord werd en de mogelijkheid kreeg om alle nuttige inlichtingen aan verweerder kenbaar te maken. Verzoeker verklaarde dat zijn gezin bestond uit zijn echtgenote en vier kinderen, die allemaal in Somalië verbleven. Verzoeker verwees voorts ook nog naar de aanwezigheid van een vriendin in België, maar gaf niet te kennen dat deze vrouw deel uitmaakte van zijn gezin of dat hij een duurzame relatie met deze vrouw zou hebben. Hij toont ook niet aan niet dat verweerder verkeerdelijk zou stellen dat deze vriendin geen gezinslid is in de zin van artikel 2.i van de verordening 343/2003/EG. Uit deze bepaling blijkt immers dat met het begrip “gezin” in het kader van de verordening 343/2003/EG enkel de partner en de minderjarige kinderen van de meerderjarige asielzoeker bedoeld worden en dit enkel voor zover het gezin reeds gevormd was in het land van herkomst

Verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht of van van de zorgvuldigheidsplicht aan.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3.2. en 15 van de verordening 343/2003/EG of enige vorm van machtsoverschrijding vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel nogmaals de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3.2. en 15 van de verordening 343/2003/EG.

Artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnane is gericht, daarvan in kennis.”

Er moet worden opgemerkt dat artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG (“de soevereiniteitsclausule”) in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts bepaalt dat een lidstaat een ingediend asielerzoek steeds kan behandelen, zelfs indien deze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid, doch deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielerzoek behandeld wenst te zien.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts duidelijk aangegeven dat – aangezien verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren, geen familie in België te hebben en hij als enige reden waarom hij zijn asielerzoek in België wenste in te dienen slechts verwees naar de aanwezigheid van een vriendin – er geen concrete basis was om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen stelt dat hij zijn asielerzoek in België behandeld wenst te zien omdat uit allerhande documentatie blijkt dat asielerzoekers in Malta in strijd met de internationaal geldende regels opgesloten worden, dat de levensomstandigheden en de opvang in Malta minder goed zijn en dat er tekortkomingen zijn inzake de behandeling van asielerzoekers. Verzoeker heeft deze gegevens evenwel niet ter kennis gebracht van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielerbeleid, waardoor deze er ook geen rekening mee kon houden bij de beoordeling of hij toepassing zou maken van de soevereiniteitsclausule. Van een vreemdeling die een dergelijke fundamentele kritiek heeft met betrekking tot het land waar hij eerder een asielaanvraag indiende mag nochtans verwacht worden dat hij deze kritiek ook effectief naar voor brengt wanneer hem expliciet gevraagd wordt wat de specifieke reden is om een asielaanvraag in België in te dienen.

Verzoeker maakt de schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat een gelijkaardige regeling omvat, niet aannemelijk.

Artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG – bepaling die verzoeker ook geschonden acht – luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijk familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielerzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Ook uit deze bepaling kan, gelet op het gebruik van het woord “kan”, niet afgeleid worden dat op verweerder enige verplichting zou rusten om af te wijken van de reguliere criteria die bepaald zijn in de verordening 343/2003/EG teneinde vast te stellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielerzoek. Daarnaast moet erop gewezen worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielerbeleid terecht heeft aangegeven dat er geen reden is om toepassing te maken van artikel 15.1 van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker heeft immers geen gezins- of familieleden in België, zodat de in deze bepaling bedoelde humanitaire gronden, in casu, niet spelen.

Door conform de bepalingen van de verordening 343/2003/EG en de Vreemdelingenwet vast te stellen dat de Maltese autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag worden voorts, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, artikel 5.4 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 7 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet geschonden door verweerder. De bestreden beslissing heeft op zich immers niet tot gevolg dat verzoeker van zijn vrijheid beroofd wordt, dat hem de toegang tot de rechter wordt ontzegd indien hij van zijn vrijheid beroofd zou worden of dat zijn bewegingsvrijheid in Malta aan restricties zou onderworpen worden.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK